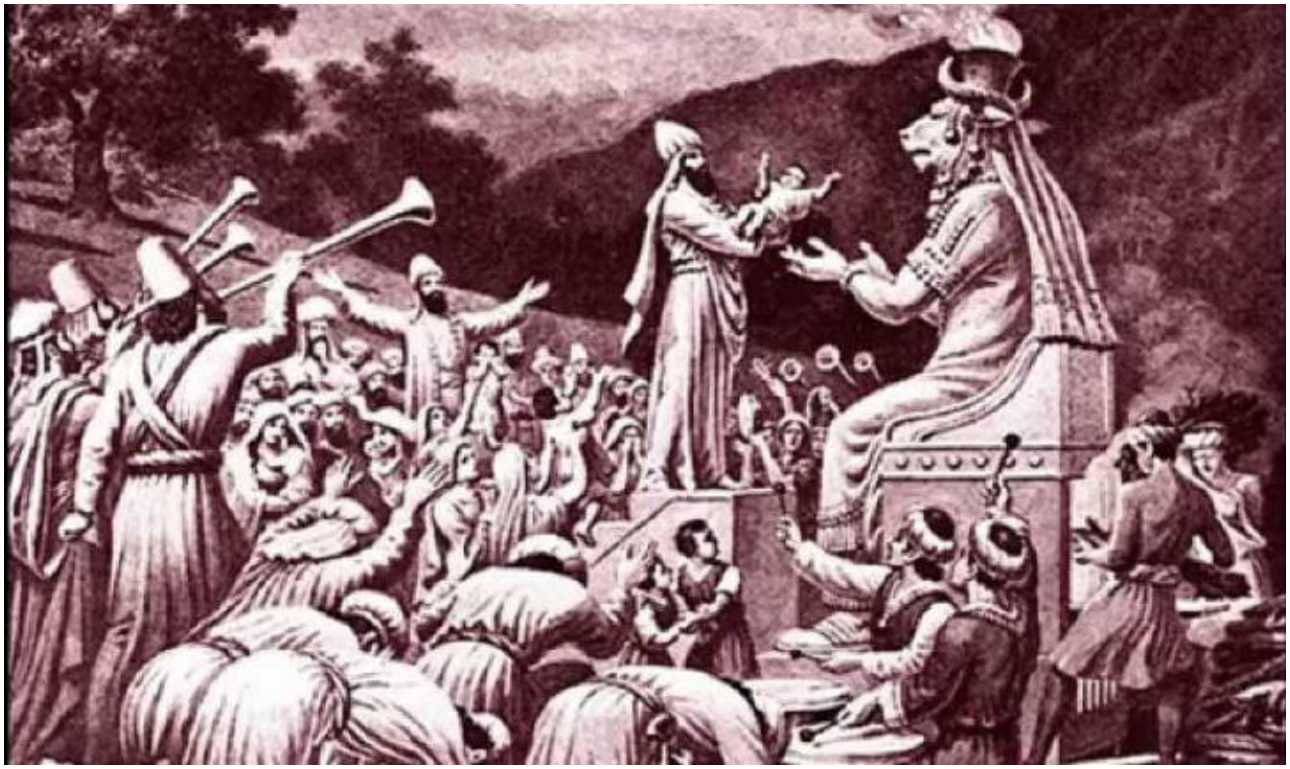

Ο θεός Μολώχ που έτρωγε τα παιδιά του

Ανάρτηση του **Γιώργου Ρούση** στο facebook

Στις 12/02/2009 είχα γράψει το ακόλουθο άρθρο στην ***"Ελευθεροτυπία"***:

Το φάντασμα του Στάλιν και η αντιμετώπιση της συντροφικής κριτικής σαν εχθρικής ενέργειας

Επί τρεις μήνες περίπου παρακολουθώ υπομονετικά και σιωπηλός τα μύρια όσα μου καταμαρτυρούν, με ή δίχως κουκούλα, δηλαδή ανυπόγραφα ή ενυπόγραφα, απ' αφορμή την παρέμβασή μου1 σχετικά με το θέμα του σοσιαλισμού στον προσυνεδριακό διάλογο του ΚΚΕ, και προσπαθώ να καταλάβω τι είναι εκείνο που ωθεί στην αντιμετώπισή μου σαν εχθρού.

Υπενθυμίζω ότι η κριτική μου επικεντρώθηκε στην κομβική κατά τη γνώμη μου θέση, με βάση την οποία εκτιμάται (εξεταζόμενη από μια οικονομική και μόνον οπτική γωνία, η οποία

παραμορφώνει την αλήθεια) θετικά και σαν η πιο συνεπής από σοσιαλιστική σκοπιά, μια δραματική περίοδος κατά την οποία, υπό την ηγεσία του Στάλιν, είχε στραγγαλιστεί η σοσιαλιστική δημοκρατία, με αποκορύφωμα τις διώξεις και εκτελέσεις κομμουνιστών το 1936-1938.

Αξίζει να επισημανθεί ότι αυτές οι εγκληματικές ενέργειες, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την Κ.Ε. του ΚΚΕ σαν «υπερβολές στην αντιμετώπιση αντεπαναστατικών κέντρων»,2 έλαβαν χώρα σε μια περίοδο κατά την οποία, όπως διαπίστωνε η κοινή Ολομέλεια της Κ.Ε. και της ΚΕΕ του μπολσεβίκικου Κόμματος του Γενάρη του 1933,3 είχε πια ολοκληρωθεί η διαδικασία της κολεκτιβοποίησης και είχε «πραγματοποιηθεί η εξάλειψη της τάξης των κουλάκων», ενώ γενικότερα, όπως μας πληροφορεί ο ίδιος ο Στάλιν,4 αλλά και ο Μολότοφ,5 η «Πράβδα» εκείνης της περιόδου,6 και αργότερα ο Χρουτσόφ,7 «είχαν εξοντωθεί οι εκμεταλλεύτριες τάξεις». Επειδή «κανείς δε θα μας συγχωρήσει αν ζήσουμε σιωπηλοί»,8 μνημονεύω ενδεικτικά ορισμένες από αυτές τις «υπερβολές», έτσι όπως καταγράφονται σε επίσημα ντοκουμέντα του ΚΚΣΕ και του ΚΚΕ:

– Από τα εφτά μέλη του Πολιτικού Γραφείου των Μπολσεβίκων που οργάνωσαν την επανάσταση, μόνο ο Στάλιν πέθανε από φυσικό θάνατο.9

– Το 70% από τα 139 τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της Κ.Ε. του κόμματος τα οποία είχαν εκλεγεί στο 17ο Συνέδριό του, το λεγόμενο «συνέδριο των νικητών», δηλαδή 98 άνθρωποι, συνελήφθησαν και εκτελέστηκαν διά τουφεκισμού.10

– Από τους συνολικά 1.966 αντιπροσώπους του ίδιου Συνεδρίου συνελήφθησαν για αντεπαναστατικά εγκλήματα 1.108, δηλαδή πολύ περισσότεροι από τους μισούς.11

– «Θύματα του αυταρχισμού του Στάλιν ήταν οι περισσότεροι έντιμοι, αφοσιωμένοι στην υπόθεση του κομμουνισμού, επιφανέστεροι εκπρόσωποι αλλά και απλά στελέχη του κόμματος», οι οποίοι καταδικάστηκαν σαν «εχθροί του λαού» στη βάση «ομολογιών» που αποσπάστηκαν έπειτα από την «άσκηση σωματικών βασανιστηρίων».12

– Με βάση απόφαση της 10ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ,13 «θύματα της προσωπολατρίας» υπήρξαν και Ελληνες κομμουνιστές. Ανάμεσά τους ήταν ο γενικός γραμματέας του Κόμματος (1928-1931) Ανδρόνικος Χαϊτάς, οι γραμματείς της ΟΚΝΕ (1925-1928) Γιώργος Κολοζώφ και (1928-1931) Γιώργος Ντούβας, το μέλος του Π.Γ. (1928-1931) Κώστας Ευτυχιάδης, ο διευθυντής του «Ριζοσπάστη» (1928-1931) Χριστόδουλος Χριστοδουλίδης…

Στις παρεμβάσεις μου είχα επίσης επισημάνει, ότι εκείνοι οι οποίοι υποστηρίζουν ότι όλοι αυτοί και τόσοι άλλοι ήταν οπορτουνιστές οι οποίοι μετατράπηκαν σε «όργανα του αντιπάλου»,14 οφείλουν να απαντήσουν στο αμείλικτο ερώτημα, πότε και πώς ένα επαναστατικό κόμμα μεταμορφώθηκε σε μηχανισμό μαζικής τερατογέννησης.

Επιπροσθέτως, διατύπωσα την άποψη, ότι η γενικότερη κατάπνιξη της σοσιαλιστικής δημοκρατίας15 και η κατεδάφιση της συμβουλιακής-σοβιετικής δομής της, εκείνη την περίοδο, η οποία άλλωστε ουδέποτε αποκαταστάθηκε στη συνέχεια, αποτελεί μία από τις αιτίες της καπιταλιστικής παλινόρθωσης.

Τέλος, υποστήριξα ότι όλα αυτά είναι ασυμβίβαστα με το σοσιαλισμό του μέλλοντός μας, όπως είναι ασυμβίβαστο το κόμμα να τρώει τα παιδιά του κατ' εικόνα του θεού Μολώχ.

Αυτές λοιπόν οι κοινότοπες τοποθετήσεις μου αντιμετωπίστηκαν από τους επικριτές μου, από τη μια με απύθμενους σε βάρος μου χαρακτηρισμούς και από την άλλη, με τη συστηματική παραποίησή τους.

Πιο συγκεκριμένα:

– Χαρακτηρίστηκα -ω της ειρωνείας, από εκείνους που με κατηγόρησαν για το ύφος μου, όταν δεν χρησιμοποίησα στις παρεμβάσεις μου ούτε έναν προσωπικό χαρακτηρισμό- σαν «ο κάθε πικραμένος», «ανιστόρητος», «οπορτουνιστής», «ρεφορμιστής», «εχθρός του κόμματος, του σοσιαλισμού, της Οχτωβριανής Επανάστασης»..., «αντισοβιετικός ο οποίος βρίσκεται ένα βήμα από την αγκαλιά της αντεπανάστασης», «αντικομμουνιστής και βάλε», «εξαγορασμένος διανοούμενος», «επικίνδυνος, εμπαθής, προκλητικός», «υστερικός», «υπερασπιστής της ατομικής ιδιοκτησίας», «γνήσιος απολογητής του καπιταλισμού»... ενώ η «κατά τα κελεύσματα της CIA» παρέμβασή μου, η οποία «θύμισε τη χουντική ραδιοφωνική εκπομπή "στον ιστό της αράχνης"», και στην οποία «άφρισα με τρόπο που θα ζήλευε και ο Γκέμπελς», χαρακτηρίστηκε «πτωματολογία», «λίβελος», «προβοκατόρικη, οπορτουνιστική, δανεισμένη από το εχθρικό οπλοστάσιο»16...

– Επειδή κατήγγειλα τη βία κατά των ίδιων των κομμουνιστών, κατηγορήθηκα ότι τάσσομαι κατά της επαναστατικής βίας κατά των ταξικών αντιπάλων του σοσιαλισμού. Μάλιστα μέλος της Κ.Ε. μου υπενθύμισε ότι και κατά την αστική γαλλική επανάσταση ασκήθηκε βία κατά των αριστοκρατών και υπήρξαν θύματα, λες και ο Μπουχάριν π.χ. ήταν κάτι σαν τη Μαρία Αντουανέτα.

– Επειδή επανέλαβα την κλασική μαρξική θέση ότι ο σοσιαλισμός είναι εξ ορισμού περίοδος απονέκρωσης του κράτους και άμβλυνσης των ταξικών αντιθέσεων και της ταξικής πάλης, κατηγορήθηκα, στη βάση της υιοθέτησης της αντιμαρξιστικής σταλινικής θεωρίας περί όξυνσης της ταξικής πάλης με την πρόοδο του σοσιαλισμού,17 ότι υποστηρίζω τάχα πως η οικοδόμηση του σοσιαλισμού είναι «φόρουμ ή σεμινάριο».

– Επειδή υποστήριξα ότι η κολεκτιβοποίηση και μόνον δεν αρκεί για να κριθεί θετικά και ως σοσιαλιστική μια περίοδος, κατηγορήθηκα ότι είμαι κατά των κοινωνικοποιήσεων και τελικά υπέρ της ατομικής ιδιοκτησίας και του καπιταλισμού.

– Επειδή υποστήριξα ακολουθώντας τους κλασικούς και τον Λένιν, ότι ο σοσιαλισμός είναι αδύνατον να ολοκληρωθεί σε μια μόνο χώρα, πόσω μάλλον καθυστερημένη, κατηγορήθηκα ότι τάσσομαι κατά της επανάστασης σε επί μέρους χώρες.

– Επειδή υποστήριξα ότι πρέπει να τηρείται η σοσιαλιστική δημοκρατία, κατηγορήθηκα σαν υποστηρικτής της αστικής δημοκρατίας, μια και κατά τον «Ριζοσπάστη» «όποιος βάζει πλώρη για ανατροπή, ας ετοιμάζεται να λουστεί τη λάσπη ότι εγκατέλειψε τη δημοκρατία»!18

– Επειδή κατήγγειλα τις παραβιάσεις της σταλινικής περίοδου, εκείνοι που διεξήγαγαν μια κατ’ εξοχήν υποκειμενίστικη ανάλυση («συνεπής» Στάλιν, «οπορτουνιστές» οι ηγέτες από το 20ό και μετά), κρίνοντας εξ ιδίων τα αλλότρια, με κατηγορούν σαν υποστηρικτή του χρουστσοφικού ρεβιζιονισμού.

– Ενώ σε αντίθεση με την Κ.Ε.19 τα μόνα στοιχεία που παρέθεσα για τη σταλινική περίοδο ήταν στοιχεία που προέρχονταν από το ΚΚΣΕ, κατηγορήθηκα ότι προσφεύγω στα στοιχεία του εχθρού και ότι «υιοθετώ την ιμπεριαλιστική προπαγάνδα γι’ αυτήν την περίοδο»…

Ποιοι όμως και γιατί αντιμετώπισαν σαν εχθρική τη συντροφική κριτική μου;

Κατ’ αρχήν ορισμένοι έντιμοι αγωνιστές, κυρίως της γενιάς της Αντίστασης, οι οποίοι λάτρεψαν τον Στάλιν και τους είναι συναισθηματικά δύσκολο να αποδεχτούν ότι: «τόσος πόνος τόση ζωή / πήγαν στην άβυσσο / για ένα πουκάμισο αδειανό…».20 Ακόμη ορισμένοι αγνοί κομμουνιστές, κυρίως νέοι, οι οποίοι, αγνοώντας την αλήθεια, θεωρούν ότι υπερασπιζόμενοι τη σταλινική περίοδο υπερασπίζονται το σοσιαλισμό. Τέλος, εκείνοι οι οποίοι πιστεύουν ότι επειδή ο αντίπαλος προσφεύγει στον πλέον χυδαίο αντισταλινισμό -κάτι που είναι αναμφισβήτητο- οι ίδιοι έχουν την υποχρέωση να υπερασπίζονται συλλήβδην αυτήν

την περίοδο.

Αν για τη στάση όλων των παραπάνω μπορεί κανείς να δείξει κατανόηση, δεν ισχύει το ίδιο ούτε μ' εκείνους που με τη διαπόμπευση ενός διαφωνούντα αποσκοπούν να πουλήσουν φτηνή κομματικότητα ούτε μ' εκείνους οι οποίοι υπερασπίζονται συνειδητά το σταλινικό πρότυπο για να κατοχυρώσουν τη σημερινή στεχταριστική τους αντίληψη. Αυτοί οι τελευταίοι, «οχυρώνουν τις λεγεώνες μας σε πονηρά κατάστιχα και σε ντουλάπια, μας μπάζουν μέσα στα τετράγωνα»,21 αντιμετωπίζουν σαν μαύρο και εχθρικό ό,τι δεν είναι άσπρο και κομματικό, αναζητούν «προδότες», στην προσπάθειά τους να αντιστοιχήσουν το κόμμα στο δικό τους μπόι. Έτσι συνθλίβουν την κριτική σκέψη και το όπλο της κριτικής, όταν αυτό και όχι η καλλιέργεια της τυφλής υποταγής μπορεί να ανάψει τη σπίθα της κριτικής των όπλων και της επανάστασης. Πρόκειται και μια στάση καταστροφική τόσο για το ίδιο το κόμμα όσο και κυρίως για την υπόθεση του κομμουνισμού.

Κρίμα και πάλι κρίμα, για όλους εμάς, που συνεχίζουμε αταλάντευτα να πονάμε και το ένα και το άλλο.

1. Βλέπε Ριζοσπάστη 2/11/2008 και Ελευθεροτυπία 23/11/2008.

2. Θέσεις της Κ.Ε. του ΚΚΕ για τον σοσιαλισμό, Οκτώβρης 2008, σελίδα 17, υποσημείωση 18.

3. Βλέπε, Ιστορία του ΚΚΣΕ, Πολιτικές και Λογοτεχνικές Εκδόσεις, 1960, σελ. 589.

4. Στάλιν, Για το Σχέδιο Συντάγματος της ΕΣΣΔ, στο Στάλιν, Ζητήματα λενινισμού, έκδοση Καμπίτση σελ. 675 και 679.

5. Μολότοφ, Ομιλία στη σύνοδο της Κεντρικής Επιτροπής του Γενάρη του 1936.

6. «Πράβδα», 4 Απρίλη, 1936.

7. Νικήτα Χρουστσόφ, Για την προσωπολατρία και τις συνέπειές της, Εισήγηση στο 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ, μετάφραση Δημήτρης Τριανταφυλλίδης, Μεταμεσονύχτιες Εκδόσεις, 2007, σελίδα 17.

8. Παράφραση του ποιήματος Βίοι παράλληλοι του Τάσου Λειβαδίτη.

9. Οι Μπουχάριν, Κάμενεφ, Ζινόβιεφ, Ρίκοφ εκτελέστηκαν, ο Τόμσκι οδηγήθηκε σε αυτοκτονία και ο Τρότσκι, αφού εξορίστηκε, δολοφονήθηκε.

10. Νικήτα Χρουστσόφ, Για την προσωπολατρία και τις συνέπειές της, Εισήγηση στο 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ, ό.π. σελ. 28.

11. Στο ίδιο, σελ. 28.

12. Στο ίδιο, σελ. 16, 18, 27 και πρακτικά 22ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ στο The Documentary Record of th 22nd Congress of the Communist Party of the Soviet Union, Current Soviet Policies, New York London, Columbia University Press, 1962, σελ. 122, 124, 155.

13. 10η Ολομέλεια, του Γενάρη του 1967, Βλέπε ΚΚΕ, Επίσημα κείμενα, Τόμος 9ος 1961-1967, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, σελ. 766.

14. Αλέκας Παπαρήγα, Απαντήσεις σε ερωτήσεις κατά την παρουσίαση των θέσεων στην Πάτρα, Ριζοσπάστης 6/11/2008, σελίδα 13.

15. Είναι ενδεικτικό ότι μεσολάβησαν περισσότερα από δεκατρία χρόνια ανάμεσα σε δύο συνέδρια του κόμματος. Το 18ο Συνέδριο πραγματοποιήθηκε τον Μάρτη του 1939 και το 19ο τον Οκτώβρη του 1952!

16. Και εδώ και στη συνέχεια, απαριθμώ τους χαρακτηρισμούς και τις διαστρεβλώσεις των επικριτών μου δίχως να αναφέρομαι στα ονόματά τους και δίχως να παραπέμπω στις συγκεκριμένες αναφορές, μόνο και μόνο για να μην προσωποποιήσω την αντιπαράθεση.

17. Βλέπε Στάλιν, Για τις ελλείψεις της κομματικής δουλειάς και τα μέτρα εξάλειψης των τροτσκιστών και άλλων διπλοπρόσωπων, Εισήγηση και κλείσιμο στην Ολομέλεια Φεβρουαρίου-Μαρτίου 1937, της Κ.Ε. του ΠΚΚ (μπ) στον Στάλιν, Απαντα, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, τόμος 14, σελ. 252-253.

18. Ριζοσπάστης 11/11/2008 σελίδα 2.

19. Η οποία υιοθετεί άκριτα τις αλλοιωμένες, μέσω τού καθόλα ανυπόληπτου Μάρτενς, εκτιμήσες του Αμερικανού πρέσβη Ντέιβις!

20. Γιώργου Σεφέρη, Ελένη.

21. Παράφραση από το ποίημα του Μιχάλη Κατσαρού, Κατά Σαδδουκαίων.

Σχεδόν δέκα χρόνια αργότερα βρίσκομαι σήμερα, και πάλι μπρος στο ίδιο έργο θεατής, και μάλιστα με ακόμη χειρότερους χαρακτηρισμούς εναντίον μου.

Επειδή συναγελαζόμενος με τους υβριστές μου τους αποδίδω αξία, κλείνω αυτό το θέμα με ένα απάνθισμα των πλέον ακραίων χαρακτηρισμών που μου αποδόθηκαν τούτες τις μέρες .

Θυμίζω ότι αφορμή των πρόσφατων σε βάρος μου ύβρεων, ήταν μια κριτική τοποθέτηση μου σχετική με την πρόσκληση του ανανήψαντος Προέδρου της ΕΡΤ-κατεξοχήν προπαγανδιστικού μηχανισμού της δεξιάς κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ-, στον εορτασμό των 100 χρόνων του ΚΚΕ.

Έτσι λοιπόν χαρακτηρίστηκα:

-Σαν κομμάτι της αριστερής εφεδρείας του συστήματος, “μιας εφεδρείας της οποίας η θρασύτητα και η βλακεία χρηματοδοτούνται από τις καθεστωτικές υπηρεσίες” , και πιο ειδικά την CIA!!!

Από το ίδιο άτομο, επειδή ανέβασα στον τοίχο μου με το όνομα του και την μουτσούνα του, αυτές τις βαρύτατες κατηγόριες του σε βάρος μου, ότι «το παίζω απλά θύμα για να δικαιολογήσω την κατινιά και την ρουφιανιά μου να τον δώσω στους φίλους μου».

-Μέσω messenger, από κάποια η οποία παρά την προτροπή μου αρνήθηκε να ανεβάσει δημόσια στο f.b αυτήν της την εκτίμηση , μου ειπώθηκε ότι της θυμίζω τον Γεωργαλά.

Για τους νεότερους που πολύ πιθανόν δεν τον γνωρίζουν θυμίζω ότι ήταν στέλεχος του ΚΚΕ και κατάληξε να γίνει εκπρόσωπος τύπου του δικτάτορα Παπαδόπουλου και προπαγανδιστής της χούντας !!!

-Σαν «άνανδρος», «τιποτένιος», με «κλέφτες γονιούς που με έκαναν καθηγητή», τον οποίο η κατήγορος μου «φτύνει», «βάζει στον σάκο των σκουπιδιών και ο οποίος «αύριο θα πεθάνει όσο κι αν έχει χρήμα να προσπερνά τον καρκίνο»!!!!

-Σαν αντικομμουνιστής εφόσον ασκώ κριτική στο Στάλιν και στο ΚΚΕ.

– Ότι έχω «ήθος Κατίνας» το οποίο και διδάσκω στους φοιτητές μου.

-Ότι επιδιώκω συνεργασία με τα απολειφάδια του ΣΥΡΙΖΑ

-Ότι «πετάω τη χολή μου απέναντι στο ΚΚΕ ... κατινιά επιπέδου Τατιάνας και ακόμη πιο κάτω»!!!

-Ότι κατηγορώ το ΚΚΕ με «ακριβώς τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιεί το κυβερνοσυνδικάτο της ΕΡΤ» !!!!

-Ότι ανήκω στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ η οποία «λειτουργεί υπέρ της νατοϊκής πολιτικής»!!!!

Τα παραπάνω αποδεικνύουν, ότι δυστυχώς αυτή η στάση απέναντι σε όσους τολμούν να ασκήσουν την παραμικρή κριτική στην πολιτική του κομματικού ιερατείου, δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό στον χώρο του ΚΚΕ, αλλά επικίνδυνο , μαζικό φαινόμενο, διαρκείας, σε αυτόν τον χώρο.
Αυτό όπως λέει ο Ρίτσος , σημαίνει να συνεχίσουν τα κομματικά ιερατεία σαν «τους βωμούς , τις εκκλησίες, τα μαντεία»,[...] να δίνουν μια απάντηση «(όσο κι αν άλλαζε κάθε φορά, κάθε φορά στον ίδιο τόνο) /σίγουρη, δυνατή , προστακτική , αμετάκλητη. Ξενοιάζαμε κάπως /-άλλοι είχαν την ευθύνη της απόφασης για επιτυχία κι αποτυχία. Εμείς/
μονάχα την υποταγή και την εχτέλεση, με γερμένα ματόφυλλα.....»

Σημαίνει ακόμη, ότι ο χώρος αυτός, πολεμάει την κριτική σκέψη , την οποία και θα έπρεπε να προωθεί και όπως λέει ο Μιχάλης Κατσαρός, ***«ελευθερία ανάπηρη πάλι σας [τάζει].»***